

Den nya sköna tiden

2013

ELIN RAHNBERG

Examensprojekt 15 hp

Konstnärligt Kandidatprogram i Design 180 hp

Högskolan för Design och Konsthantverk

Göteborgs Universitet, Göteborg

Vårterminen 2012

Abstract

2013. The brave new time.

We constantly look forward in time. There is a need today to constantly renew, replace and update almost everything in our lives. Although often stressful, these continual changes and upgrades can open up new possibilities and even be seen as enjoyable and stimulating.

Values, opinions, and everything we create, is based on an experience of the past and predictions of what the future might be. I want to take advantage of these thoughts and find out how they relate to our exchangeable culture. My project is based on a set of conversations with four individuals about a near future. My aim is to create an understanding of the conversation as method and form.

Is the time ever right?

Keywords

Future, history, upgrades, exchangeability, utopia, conversation, participation

Förord

Jag vill tacka Håkan Grissler, Billy Höök, Karl-Magnus Johansson och Sara Ryhre.

För den kunskap och de givande samtal jag fått ta del av under mitt kandidatprojekt på HDK.

Innehållsförteckning

Inledning

Mål.....5

Syfte.....5

Bakgrund.....6

Frågeställningar6

Avgränsningar.....6

Genomförande.....6-15

Resultat och slutsatser.....15-17

Utvärdering.....18

Reflektion över arbetsprocessen.....18

Källförteckning.....19

Inledning

Mål

Värderingar, åsikter och allt som skapas av människor bygger på tankar om det som varit och om det som förutspås kommer vara. Dessa tankar ville jag ta vara på. Min avsikt med kandidatprojektet var att låta ett antal utomstående personers funderingar och spekulationer om framtiden skapa det material jag bygger vidare på och tolkar i en egen visuell form. En form som inte var förutbestämd utan istället utvecklades under arbetsprocessens gång och konsekvent påverkades av dessa personer.

Ett viktigt mål i projektet var att skapa en förståelse för samtalet som metod, någonting jag återkommande använt mig av under utbildningen och som jag vill lära mig att hantera, lyfta fram och tolka i en undersökning. Det var därmed viktigt att både processen och konsekvenserna av denna process skulle finnas med i mitt slutgiltiga format.

Syfte

Vi blickar ständigt framåt i tiden. Kraven på förnyelse skapar ett tillstånd i vår samtid där det mesta ständigt måste bytas ut eller kompletteras. Det som är bestående är att det inte är bestående. Men den kontinuerliga förändringen öppnar även för nya möjligheter och kan ses som lustfylld och utvecklande. Uppgraderingen som fenomen har på många sätt fångat mitt intresse och jag ville genom samtal om en tid som ännu inte är upplevd undersöka hur uppdateringar i och av samhället påverkar människor.

Att utforska ett ämne genom samtalet som verktyg har blivit värdefullt för mitt sätt att arbeta med formgivning. Viljan att låta utomstående personer påverka en undersökning bottnar i en nyfikenhet inför tankar, kunskap och passioner inom områden jag själv inte på ett självklart sätt befinner mig. Det kändes därmed relevant att söka mig till personer utanför en designkontext.

Bakgrund

Valet att fokusera på framtiden grundar sig i det faktum att jag under hela min utbildning intresserat mig för det förflutna. Uppmärksammat och tagit tillvara på det som en gång haft ett värde och en funktion men som under tid ersatts och hamnat i glömska. Jag upplever överhuvudtaget hos människor runt omkring mig en längtan efter att söka sig tillbaka till ursprung och beständighet. I en tid och värld där mycket på samma gång går i rasande fart i motsatt riktning. Mot förändring och utbytbarhet. I vissa branscher befinner sig människor ständigt ett år fram i tiden i jakten på det som inte är nuet. 2012 är snarare 2013. Dessa kontraster var någonting jag ville ta vara på. Det kändes därmed naturligt att skapa mitt tema runt en framtid som endast sträcker sig ett år fram i tiden. Till 2013.

Frågeställningar

Inledningsvis handlade mina frågeställningar främst om hur människor förhåller sig till en nära framtid och hur samtidens ständiga förnyelse påverkar våra sätt att leva och vara. Väl inne i projektet tog dock processen och samtalen en så stor plats att nya viktiga frågeställningar uppkom. Hur skulle jag hantera, lyfta fram och tolka en arbetsmetod som krävde lika mycket utrymme som samtalsämnet? På vilket sätt påverkade andra personer mig och hur påverkade jag andra i detta projekt? Vad innebar min valda metod för ett slutresultat?

Avgränsningar

Jag inledde arbetet med att gå igenom en rad böcker och texter som jag först hade tänkt använda som material till min undersökning. Jag valde dock under projektets gång att avgränsa mig till att basera projektet på separata samtal med fyra personer jag tidigare under utbildningen haft återkommande kontakt med. Dessa personer är verksamma inom olika sammanhang men har gemensamt att de i sina yrkesroller till stor del ägnar sig åt förflutna tider. En arkivarie, en bokbindare, en konservator och en bibliotekarie. Att samtliga personer har en stark koppling till historien kändes spännande för projektets tema om framtiden.

Formatmässigt hade jag inga avgränsningar eftersom jag från början var inställd på att arbeta konsekvent efter att min arbetsmetod skulle få utveckla det format som projektet slutligen landade i. Utifrån projektbeskrivningen hade jag dock en tanke om att arbetets slutresultat skulle visa och lyfta fram processen och min arbetsmetod likaväl som min egen tolkning / omvandling av detta material.

Genomförande

Jag kommer i kronologisk ordning redogöra för viktiga delar och steg i min arbetsprocess.

De första fyra samtalen och en genomgång av framtidsskildringar

Till att börja med var det viktigt att få en kunskap om tidigare framtidsspekulationer och jag ville därför ta mig tid att gå igenom ett antal framtidsskildringar. Inför detta träffade jag de fyra personer jag hade bestämt mig för att involvera i projektet för ett första samtal (1.0), där jag bevarade det som sagts genom anteckningar (i detta stadiet visste jag inte exakt på vilket sätt personerna skulle komma att bli en del av min arbetsprocess). Vi talade generellt om tankar om framtiden och framförallt fick jag tips på en rad framtidsskildringar, skrivna under tidsepoker från sent 1800-tal fram till 2011. Aldous Huxleys *Du sköna nya värld*, Juli Zehs *Corpus Delicti* och Eric Schuldts / Jonas Anderssons *Framtiden* för att nämna några.

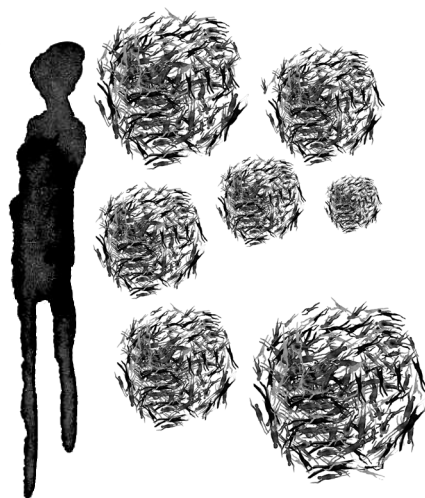

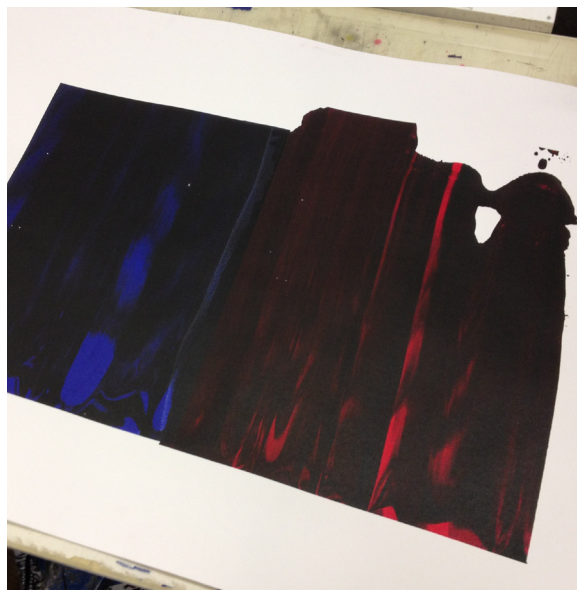
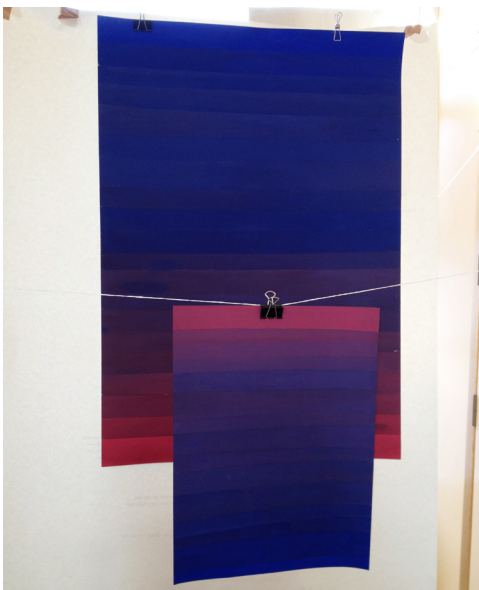
Research i form av utvalda framtidsskildringar från olika tidsepoker

Att ta del av böckerna var givande. Jag kunde bland annat konstatera att få berättelser så snabbt kändes historiska som just framtidsskildringar. Det handlade uppenbarligen (och självklart) om det samhällsklimat som råder vid den tidpunkt texten skrivs och fokus ligger på att förstärka och ifrågasätta de fenomen som för tiden är aktuella. En framtidsskildring är alltid en tydlig bild av det rådande samhället. Tydligt var att det nästan uteslutande handlade om dystopier. Dystopin kontra utopin var även någonting som upptog en stor del av mina samtal. Jag beslutade mig för att jag i min undersökning ville gå ifrån dystopin och istället fokusera på att skapa en positiv framtidsbild. Detta berodde till stor del på det övergripande positiva och förväntansfulla förhållningssätt inför framtiden jag upplevde bland mina samtalspartners. De var alla överrens om att en utopi aldrig handlade om ett mål utan istället om rörelsen mot ett mål. Utifrån tanken om en ständig rörelse kom vi alla samtal in på den viktiga och nödvändiga konflikten. Alla menade att det var konflikter och kollisioner som på olika sätt förde samhället framåt, vilket bidrog till att jag beslutade mig för att låta arbetet handla om en rörelse snarare än ett fastställande.

När jag utformade projektbeskrivningen var min tanke att samtalens innehåll enbart skulle användas som en inspirationskälla för mig att skapa egna tolkningar utifrån. Jag ägnade därför en tid i projektet åt att måla bilder baserade på detaljer jag fastnat för under samtalen. Jag hade vid detta stadie en idé om att undersökningen skulle sammanställas i en publikation bestående av utvalda citat från samtalen tillsammans med mina egna bildtolkningar. Mina bilder uppfyllde dock inte den känsla jag fick av det som skedde i samtalen och framförallt kändes min idé om att enbart skapa en publikation inte som den rätta formen för undersökningen. Jag fick genom en handledning idén om att gå vidare med projektet i form av redaktör och anta en roll som samlar, ordnar och ställer ut material i en utställning / installation.

Vissa bilder fick dock stanna kvar i mitt framtidsarkiv. Dessa uppkom tack vare ett samtal som till stor del handlade om en tänkbar post-internet-scen år 2013, någonting som gjorde mig väldigt fascinerad. Jag tolkade denna konstinriktning som uttryck påverkade av digitala medier och det som finns på internet, men som inte nödvändigtvis behöver innebära att det som skapas är uppbyggt av just det digitala. Det handlar snarare om effekterna av internet på kulturen och samhället i stort. Mitt intresse för detta bidrog till att jag fokuserade på tecken och symboler som används i digitala sammanhang men som på många sätt handlar om den kommunikation som även pågår i världen utanför. Jag flyttade symboler från den digitala världen till papper i en akvarellvärld och i det fanns någonting jag gillade väldigt mycket. Speciellt intressant var det att upptäcka hur annorlunda storlek och format kunde upplevas beroende på om de fanns inom det digitala alternativt inom det fysiska.

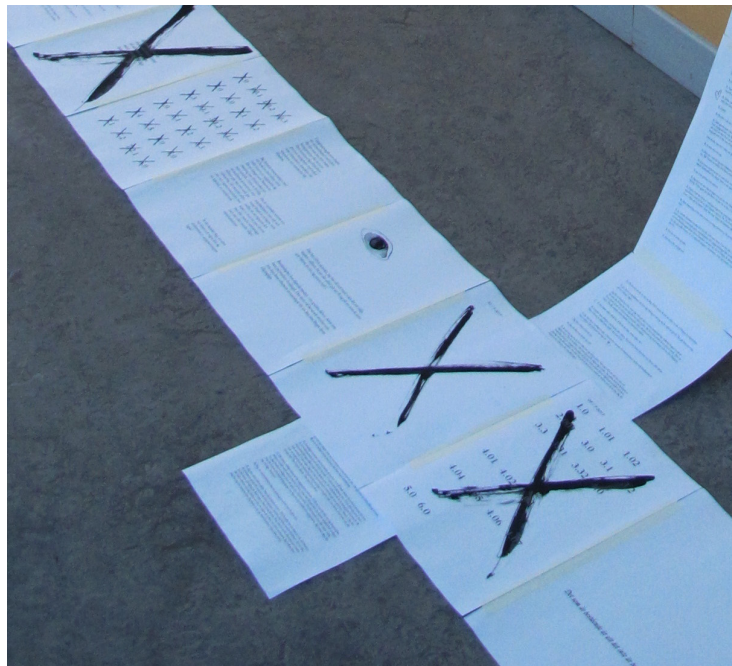

Skisser i akvarell, gouache och screentryck

Uppgraderingen

Efter att ha gått igenom mina anteckningar från de första fyra samtal valde jag att projektet skulle fokusera på ett fenomen som återkommande dykt upp och fångat mitt intresse. Uppgraderingen. Jag själv hade gått in i samtalen med en övervägande negativ bild av samhällets ständiga förnyelsehets och tänkte på uppgraderingar enbart som stressmoment och konsumtionskrav. Men vad jag efter samtalen med de andra personerna insåg var att de på många sätt öppnar för nya möjligheter och därmed kan ses som hoppfulla och utvecklande. Genom valet att fokusera på uppgraderingen såg jag en idé i att göra begreppet till en del av min arbetsmetod. Mina fyra samtal var därmed i behov av en uppgradering.

Anteckningar och idéer från första samtalsomgången

Nya samtal

När jag i början av projektet satte 2013 som titel hade jag bestämt att som en del av min process besöka en sierska. Detta gjorde jag några dagar innan jag träffade alla fyra personer igen för de uppgraderade samtalen. Min tanke var att hon liksom de andra personerna skulle få styra arbetet genom att på sitt sätt ge mig bilder av uppgradering och framtiden. Framförallt ville jag att hon skulle påverka mina beslut om färg och form genom att berätta om 2013. Jag fick vid mötet inte tala så mycket själv men då jag fick tillfälle att tala frågade jag om framtiden utifrån en mer generell synvinkel snarare än utifrån mig själv. Samtalet blev ganska så givande då hon kunde se en del konkreta saker jag vidare kunde koppla till och applicera på projektet. Att hon exempelvis såg att 2013 hade färgen roströd fick bidra till att jag skulle använda den kulörten som en genomgående färgton. När jag efter detta möte träffade de andra fyra personerna nämnde jag att sierskan sett en färg i 2013. De kom alla med sina egna gissningar (gul, orange, blå och grön) och därmed hade de själva valt sina färger i projektets färgsystem.

En annan detalj jag tog vara på var att sierskan i framtiden såg mig sittandes i en tv-soffa samtalandes med andra personer. Detta fick mig att tänka på hur viktigt det är att jag tar vara på och är tydlig i den roll jag själv tar i förhållande till andra personer. För den kommande utställningspresentationen i juni känns det därmed nödvändigt att jag själv finns på plats under alla dagar för att skapa nya samtal och vidare uppgradera projektets material.

Efter mötet med sierskan träffade jag alla fyra personer ytterligare en gång och spelade denna gång in samtalen (2.0). Denna gång var jag fokuserad på uppgraderingen som tema och hade tydliga frågeställningar att utgå från. När jag lyssnade på inspelningarna förstod jag hur viktiga samtalens exakta formuleringarna var. Jag skrev därför ner allting ordagrant. Jag var rakt igenom konsekvent i den nedskrivna texten och använde ord och meningar precis som de hade yttrats (vissa stycken som helt saknar relevans för ämnet tog jag bort). Eftersom jag vid det här laget hade träffat alla fyra personer vid flera tillfällen var samtalen av en avslappnad karaktär snarare än en intervjuform. Vid vissa tillfällen avbryter vi varandra, vi svävar iväg i andra tankar, missförstår, upprepar och säger fel. Det var dock precis den samtalsform jag ville försöka behålla då jag omvandlade inspelningen till text.

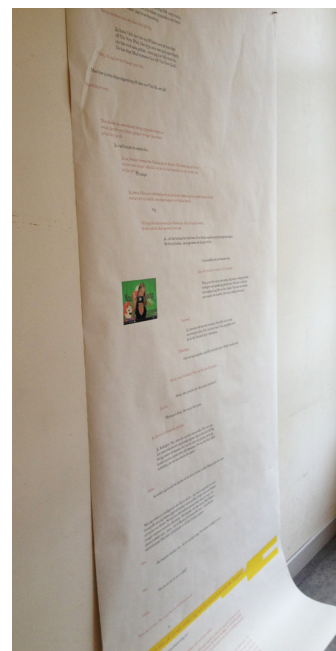
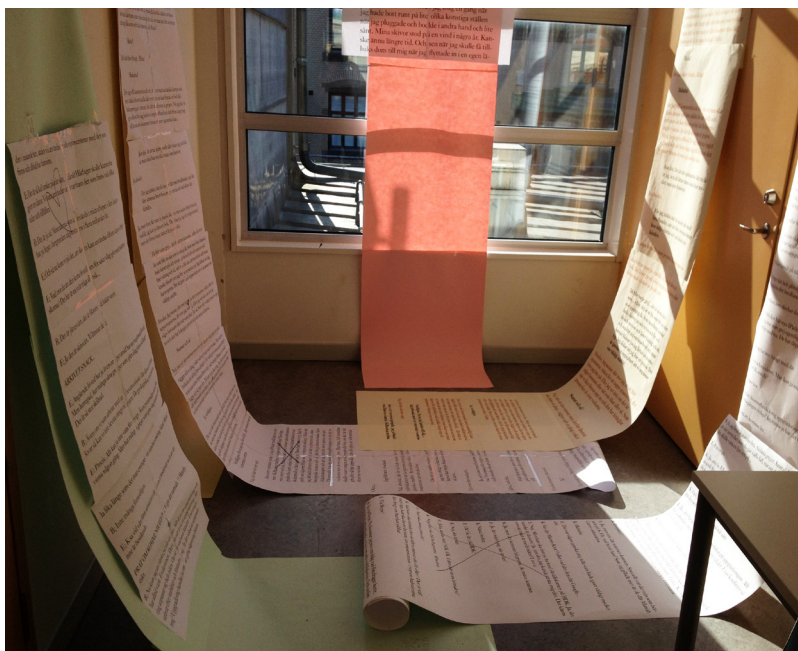
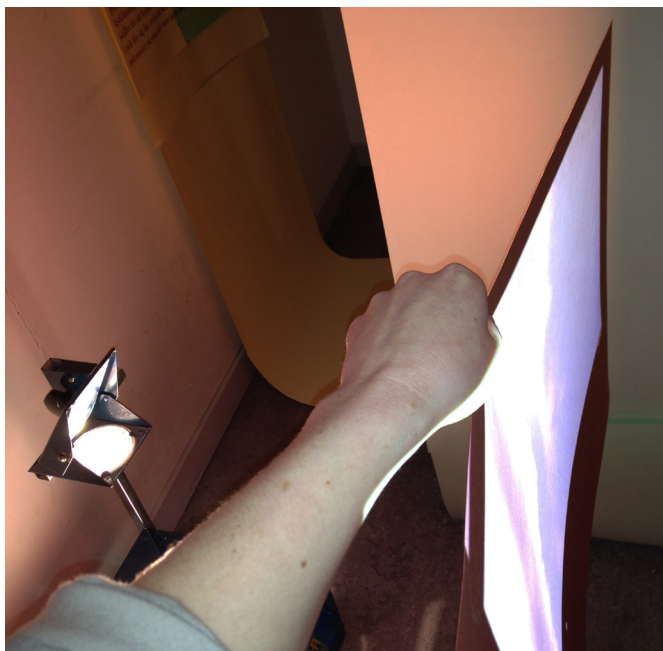
Dessa fyra uppgraderade och nedskrivna samtal fick bli basen för min vidare undersökning. Återigen blev jag mycket förvånad då jag av samtliga personer fick ta del av värderingar och åsikter som jag själv inte var inställd på. Som jag tidigare nämnt gick jag in med en tanke om att mycket i samhället är svart eller vitt när det kommer till förändring och uppgradering. Negativt eller positivt. Den bilden fick jag genast släppa då samtliga personer hade ett väldigt avdramatiserat och positivt förhållningssätt till samhällets små förnyelser. Från att själv utgått från tanken om att samtiden förlorar tålamod för nyanser blev det istället tydligt att 2013 handlar om just små nyanser och förändringar. Det blev nu även uppenbart att undersökningen skulle bli mer som en frågeställning snarare än ett konstaterande. Uppgradering kunde ju omöjligt handla om att sätta punkt.

Samtalet som metod, form och utställning

Jag ville skapa en känsla av att gå in i våra samtal. För att pröva idén förstörde jag texten på de nedskrivna samtalen och kunde därmed skriva ut fyra rullar som var cirka fem meter långa. För att förstärka känslan av att samtalen styr formen tog jag mig återigen tid att lyssna igenom inspelningarna och lät samtalets olika rytmer skapa textrutornas placering. Avbryter vi varandra får de överlappa varandra och blir det en paus blir utrymmet mellan textrutorna stort.

Jag testade olika sätt placera de långa rullarna i förhållande till varandra för att undersöka hur känslan blev inbjudande alternativt uteslutande. Då jag fick upp formatet i storlek och höjd förstod jag att den rätta formen för projektet handlade om att ta plats och bli rumslig.

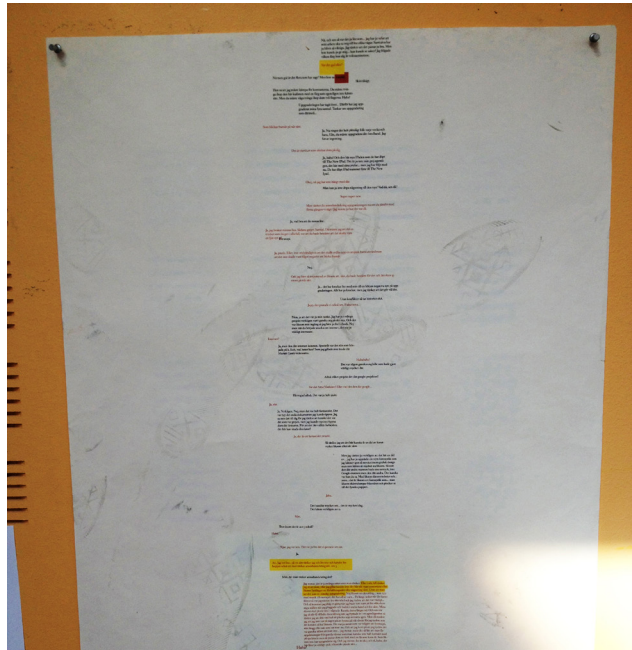
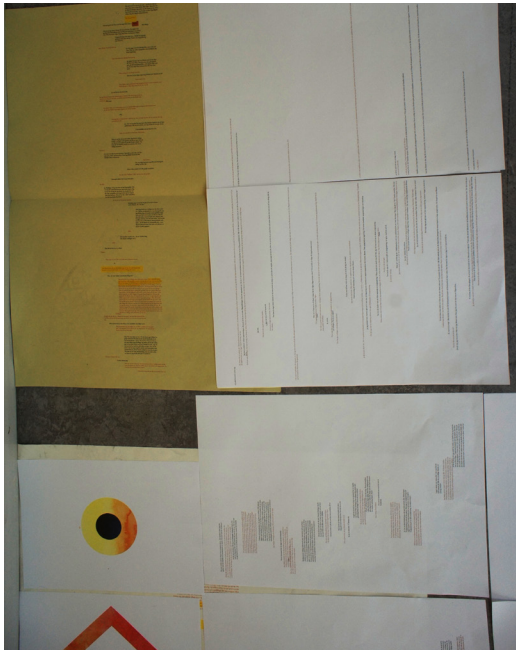
På något sätt visste jag redan från början av projektet att jag skulle vara tvungen att röra mig på en större yta än den min arbetsplats erbjöd. Jag hade därför placerat mig på en plats där jag fick utrymme att använda ett helt rum. Att flytta till stora ytor var någonting jag gjort i många tidigare projekt och egentligen ingenting jag tänkt så mycket på innan. Men det blev nu så självklart att det var så här jag ville arbeta under en process; att använda rummet som form och som mall. Även om jag i detta projekt till en början försökt få ihop framtidsbilderna i en publikation hade jag under tiden gått ifrån datorn gång på gång för att experimentera med bilderna i storlek, höjd och ljus.

Experiment med storlek, yta och projektion

Efter några dagars tester med mina uppförstorade samtal insåg jag att textmassorna bidrog till att det var svårt att finna en ingång. Det blev helt enkelt för mycket av allt. Jag behövde hitta ett annat sätt att synliggöra samtalen. Vid ett tillfälle råkade jag skriva ut texten i ett format så litet att den precis var läsbar. Då insåg jag att samtalet fungerade bra i en mycket liten storlek och på ett tydligare sätt lyftes fram som en form. Jag valde att gå vidare med detta och lämnade därmed samtalen i storformat.

I och med mina nu förminskade samtal blev jag säker på att projektet skulle bestå av två olika delar; min tolkning och summering av samtalsinnehåll i form av en installation / utställning samt en tillhörande utställningskatalog där samtalen fick ta plats i sin helhet.

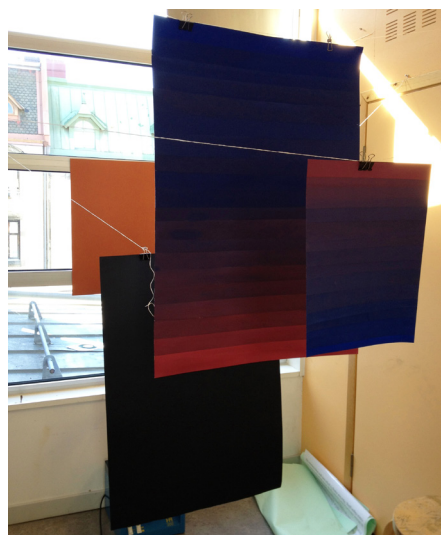
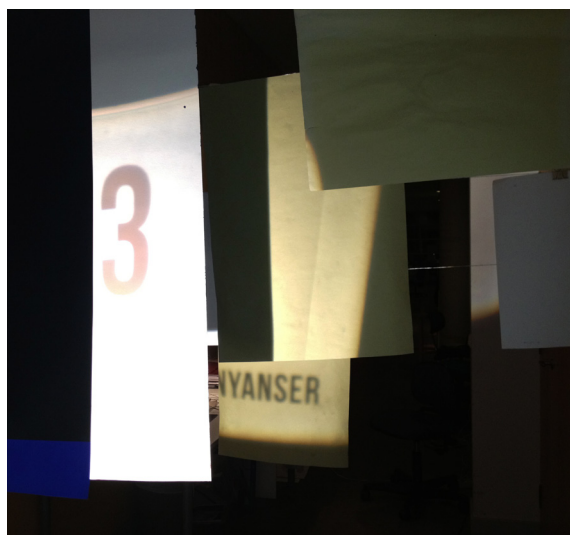
Skisser med litet format

Jag hade nu påbörjat en katalog till en utställning som ännu inte fanns. Parallellt med textarbetet fortsatte jag undersökningen av formen i de rumsliga experimenten. I ett försök att kunna fokusera på detaljer och utsnitt i texten blandade jag ihop alla fyra samtalen och insåg att jag hade en lång, spretig och mycket detaljrik dialog. Framförallt bestod den av tydliga återkommande detaljer. En del av min sammanfattning av det ihopblandade samtalen:

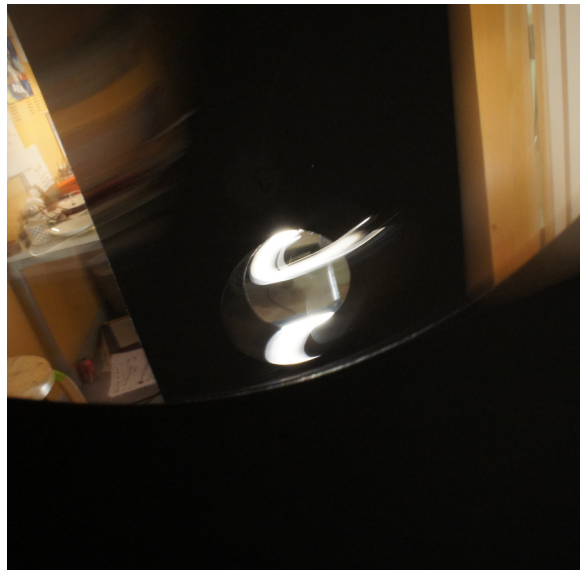
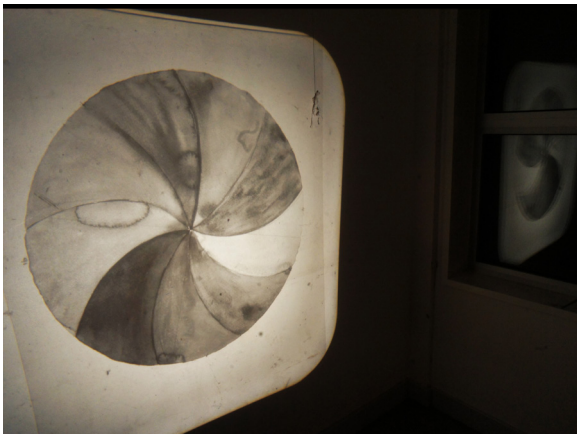
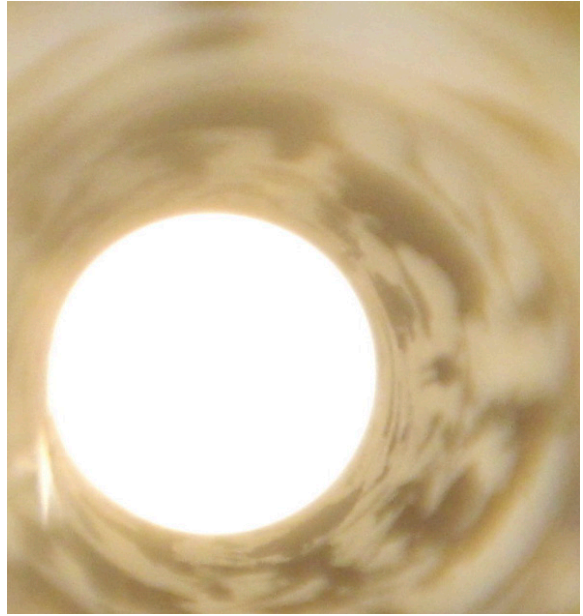
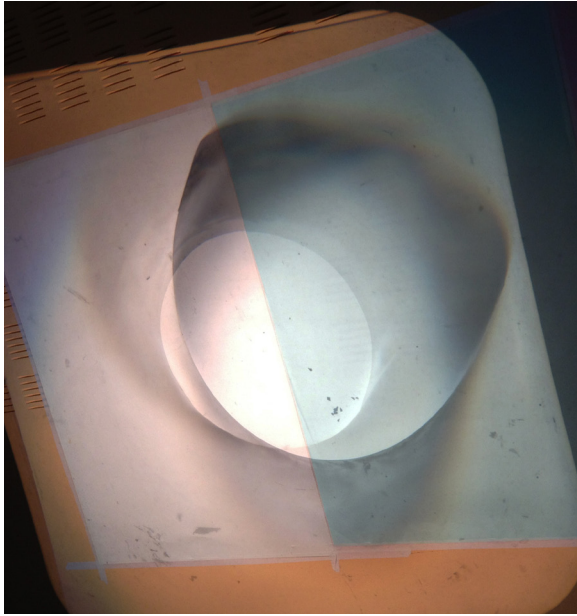
Alla talade om rörelsen. En långsam rörelse som strävar bakåt mot en förfluten tid och en snabb rörelse som har sin riktning mot framtiden. Återkommande åsikter om att samtiden inte på något sätt förlorar tålamod för de små nyanserna. Det finns förhoppningar i förväntan och i det som ännu inte finns. En av oss gillade inte när man fastställer eller cementerar ett förhållningssätt. En liten nyans kan få stora proportioner och man kan därmed släppa fokus på det som är självklart och istället fånga upp de spännande bitarna i nyanserna. Det som är bestående är att det inte är bestående. Vi gör allting till det normala. En nedgradering kan vara uppgradering och 2013 skulle vara den rätta tiden att komma ut med en nedgradering. Man tappar alltid någonting på vägen i en uppgradering, man måste ta bort någonting av det gamla och inte bara tillföra saker. Men samtidigt som samhället fodrar ett ständigt nytt släpper man inte det gamla. Allt är ju en uppgradering av det man redan har så man har ju på något vis kvar det gamla, om än i en ny form. Det talades mycket om den viktiga konflikten, att rörelsen framåt finns i friktionen och i kollisionerna. Det kan inte vara harmoniskt, det måste få kollidera. Konflikterna för samhället framåt. Och förresten är det inte så mycket som förändras, det är bara på ytan det förändras. Det är samma konflikter och allt fortsätter som vanligt på många sätt. De som känner ett motstånd inför förnyelser spjärnar emot och så blir det helt plötsligt 2014 och så kan man glömma det där med 2013...

Det var viktigt för mig att börja arbeta med samtalen på detta sätt. Våga bryta upp ordningen för att möjliggöra min förmåga att se och fastna för utsnitt snarare än helheten.

Den rörliga bilden var mycket viktigt, liksom blandningen av olika tekniker. Mötet mellan det digitala och det fysiska. Ursprung möter framåtblickar. Jag började arbeta med två rörelser i installationen. En rörelse som gick långsamt och en som gick snabbt. Jag återupptog datorsymbolerna i akvarell i form av projektioner och arbetade med höjder och lager.

Experiment med nivåer och lager

Experiment med ljus, rörlig bild (projektor) och över head

När inlämningstillfället närmade sig hade jag inte haft möjlighet att få arbetet färdigställt i en fysisk form, och även om jag ville att mitt projekt skulle handla om att inte fastställas jag var aningen oroad över om och hur jag skulle hantera mitt material och få ihop undersökningen. Då tiden var knapp valde jag att fokusera helt och hållet på att få en del av undersökningen färdigställt till dagen för inlämning. Jag ville inte låta processen stanna upp. Att ta vara på examinationen och den diskussion om projektet som jag vid detta tillfälle får möjlighet att ta del av kändes viktigt i den situation jag befann mig i. Jag valde därmed att färdigställa katalogen till en installation / utställning som ännu var under arbete.

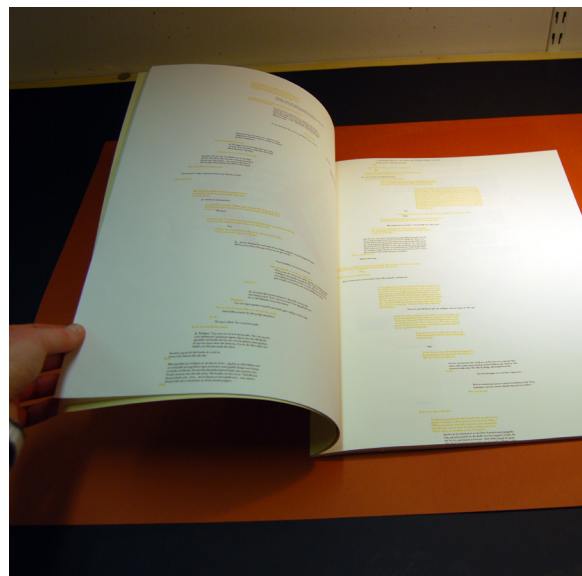
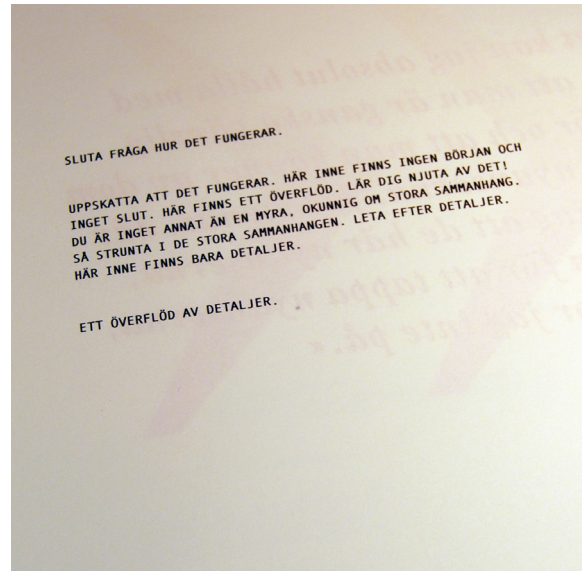
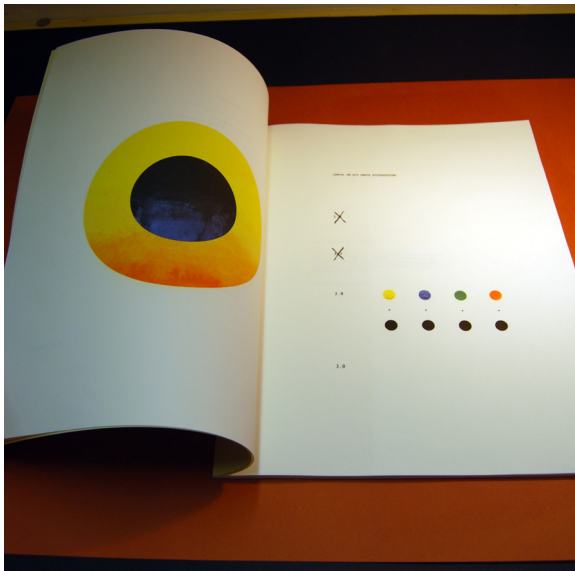
Resultat och slutsatser

Jag lämnade in en katalog för en utställning som vid inlämningstillfället ännu inte var färdigt. Jag hade inte förmågan att hitta formen för denna inom tidsramarna och det kändes aningen olyckligt. Det kändes ändå mycket bra att jag färdigställde den minst lika viktiga utställningskatalogen innehållandes mina fyra samtal. Katalogen i sig är ett resultat av den arbetsmetod som hela mitt kandidatprojekt kom att handla om och en viktig ingång till min kommande och tillhörande utställning.

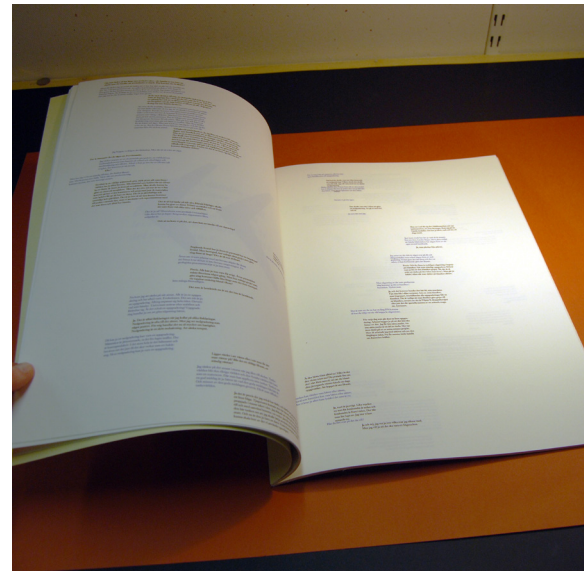
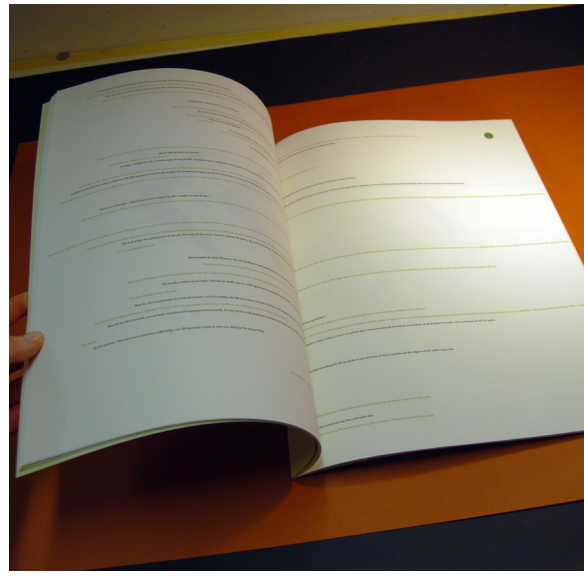
Färgsättning, textsättning och former bestämdes konsekvent av mina samtal och de personer jag valde att involvera i projektet.

Katalogens omslag

Delar av katalogens inlägg

lystid. Men herregud, hur många såna grejer som görs idag finns så länge? Det är så stor skillnad. Även om vi som arbetar med att bevara objekt får dessa att finnas kvar så kan vi inte bevara omgivningen. De geologiska processerna styr vi ju inte över.

Precis. Allt kan ju inte vara för evigt. Även pyramiden måste försvinna någon gång. Men hur många grejer som görs idag kommer hålla lika länge som det man exempelvis vandrar omkring bland i Rom? Inte många förmodligen.

Det som är bestående nu är att det inte är bestående.

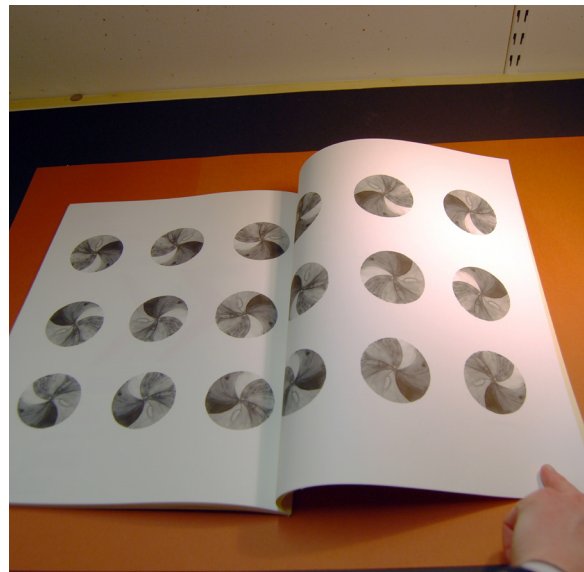
Nu kom jag att tänka på nåt annat. Allt är ju en uppgradering och har alltid varit. Evolutionen. Det om nåt är ju en uppgradering. Allting anpassar sig hela tiden. Oavsett vad som händer. Universum strävar efter stabilitet och förändrar sig. Är det också en uppgradering? Uppgradering handlar ju om att göra någonting bättre.

Ja. Det är alltid förklarigen när jag kollat på olika förklarigen. Nedgradering är ofta till det sämre. Men jag ser nedgradering som något positivt. För mig handlar det nu så mycket om hastighet. Nedgradering är en skön nedsaktning. Att sänka tempot.

Kan ju en nedgradering kan vara en uppgradering. Eniskor är jättestressade, ta det lite lugnt istället. Det kontraproduktivt. I det stora hela är det hälsosamt och även om det just då det sker verkar som ett bakåttåg. Så en nedgradering kan ju vara en uppgradering.

Ligger värdet i att vänta eller i när man får det man väntar på? Blir det ett döläge liksom, en ständig väntan?

Jag tänkte på det senast i morse när jag åkte till skolan. I världen blir den riktiga världen och den fysiska världen liksom en teaterscen. Där man kan applicera sina tankar. I en god middag är ju bättre än vad den goda middagen får. Och senast av den goda middagen stivetis. Då är man i

Delar av katalogens inlägg

Utvärdering

Jag känner mig glad för att jag klarade av att genomföra detta projekt även om det kändes svårt att hantera det faktum att jag inte kunde färdigställa hela undersökningen på det sätt jag från början planerade. Jag arbetade med ett projekt som engagerade mig oerhört mycket och som det har varit spännande att dyka in i. Framförallt har projektet givit mig stor kunskap och förståelse inför andra personers värderingar och sammanhang. Jag är glad för att jag använde min sista kurs på utbildningen till att arbeta med en metod jag kommit att uppskatta väldigt mycket.

Att göra någonting som man från början inte vet vad det kommer resultera i har tidvis varit väldigt krävande. Men det har samtidigt varit utvecklande. För mig som person och som formgivare. Jag måste fortsätta arbeta på mitt sätt att ta vara på den stora mängd information som medkommer och måste hanteras genom denna metod, hitta min egen roll och vara tydlig i den rollen. Av dessa veckor har jag insett att det för mig är nödvändigt att i ett relativt tidigt skede besluta mig för ett format och fullt ut våga satsa på och verkligställa de idéer jag har. Jag har även insett att formgivning för mig inte nödvändigtvis behöver innebära att sammanställa ett material i en fysisk form utan likaväl kan handla om vad som exempelvis händer i kommunikationen mellan två människor. Intresset för att uppmärksamma och undersöka specifika fenomen / begrepp i samhället är precis lika stort som mitt intresse för grafisk och tredimensionell form. Det som händer i själva processen är därmed en stor del av min form och jag börjar förstå att det är så jag vill arbeta. Det känns därför viktigt att försöka skapa en säkerhet i detta och hitta metoder för att fånga upp de viktiga detaljerna som uppkommer längst vägen i mina projekt.

Även om projektet var mitt sista på utbildningen känns det på många sätt som en start på en ny inriktning. Jag har blivit övertygad om att jag vill fortsätta arbeta med installationer och rumsliga miljöer. Insett fördelen med att skissa i en stor skala och att blanda in ljus och rörlig bild. Jag kommer definitivt ta med mig detta arbetssätt i mina framtida arbeten.

Reflektion över arbetsprocessen

Jag ser tillbaka på en arbetsprocess som varit mycket givande men som jag haft svårigheter med att hantera och därmed fått ihop enligt mitt eget uppsatta tidschema och för kursens övergripande tidsramar. Att inte i förväg veta var projektet kommer landa är någonting jag vanligtvis föredrar, men denna gång har det varit lite svårt att hantera. Valet av att lägga stort fokus på process och metod såg jag till en början som en trygghet eftersom jag ofta arbetar på det sättet. Att befinna sig så länge i processen kan dock även bidra till svårigheter för mig att veta hur jag ska hantera hela undersökningen, och just det skedde till en viss del i detta projekt.

Jag arbetar vidare på min undersökning och ser fram emot att sätta in katalogen i en helhet. Oavsett om denna helhet kommer fastställas eller snarare kräver en kontinuerlig uppgradering.

Källförteckning

- Huxley, Aldous (1932) *Du Sköna nya Värld*. Lind & Co.
- Koselleck, Reinhart (2004) *Erfarenhet, tid och historia : om historiska tiders semantik*. Daidalos.
- Preston, Fred, Pihl, Ove, Vedin, Bengt-Arne (1984) *Godmorgon Framtid*. Bra böcker.
- Schüldt, Eric & Andersson, Jonas (2011) *Framtiden*. Ivrig Förlag.
- Toffler, Alvin (1970) *The Future Shock*. Random House.
- Zeh, Juli (2010) *Corpus Delicti*. Weyler Förlag.